

ného běhu věci předpokládati, že ji pachtýř za obilí může dosáhnouti. Proto jest ujednání stran v souzeném případě vyložiti tak, že se má vzíti za základ výpočtu po 1. říjnu 1934 průměr cen výkupních a nikoli průměr mezi cenou výkupní a cenou prodejní. K různým srážkám z výkupních cen nelze však přihlížeti, neboť v odst. III pachtovní smlouvy není pamatováno na žádné srážky. Proto musilo býti napadené usnesení zrušeno.

Čís. 15990.

Proti rozhodnutím a opatřením konkursního komisaře, vydaným podle § 89 konk. ř., jest rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, R I 250/37.)

Do usnesení konkursního komisaře u okresního soudu v K. V., jímž byl v konkursu o jmění Terezie S., v němž nebyl zřízen věřitelský výbor, správce konkursní podstaty zmocněn, aby vyrovnal spor zahájený u okresního soudu v K. V. mezi manželem úpadkyně Terezie T. a mezi Hynkem T. a Pavlem S., a to za předpokladu, že konkursní podstata jest k tomu oprávněna, podal konkursní věřitel Dr. A. F. rekurs. Rekursní soud odmítl rekurs. Důvody: Jde o činnost správce podstaty ve smyslu § 118 č. 2 konk. ř. Poněvadž v případě, o němž jde, nebyl zřízen věřitelský výbor, přešlo právo schváliti návrh správce podstaty na ujednání smíru ve sporu C IV 1216/34, zahájeném u okresního soudu v K. V., na konkursního komisaře (§ 89 konk. ř.). Dlužnice byla též vyslechnuta a s vyřízením sporu smírem souhlasila (§ 120 konk. ř.). Po formální stránce byly tudíž předpisy zákona splněny. Proti usnesením věřitelského výboru a tedy v souzeném případě proti usnesení konkursního komisaře, věřitelský výbor zastupujícího a jeho funkci vykonávajícího, není opravných prostředků (rozh. č. 200 Sb. n. s.). O případ § 192, odst. 2, konk. ř. tu nejde.

Nejvyšší soud zrušil napadené odmítací usnesení a uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

Důvody:

Proti rozhodnutím konkursního komisaře, vydaným ve smyslu § 89 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., jest podle § 192, odst. 2, konk. ř. rekurs přípustný, neboť ustanovení to dopouští rekurs, pokud není ustanoveno jinak. Takové jinaké ustanovení o rozhodnutí konkursního komisaře vydaném podle § 89 konk. ř. konkursní řád neobsahuje, a nelze je vyvoditi ani z toho, že proti usnesení věřitelského výboru jest rekurs vyloučen (rozh. č. 200 Sb. n. s.). Neboť věřitelský výbor jest samosprávný orgán, jehož členy volí věřitelé (§ 86 konk. ř.), kdežto konkursního komisaře jmenuje konkursní soud (§ 77 konk. ř.). Mimoto může konkursní komisař zakázati výkon usnesení věřitelského výboru a může v nalé-

havých případech i nahraditi usnesení věřitelského výboru jiným opatřením. I tu rozhoduje ve skutečnosti o tom, co spadá do činnosti věřitelského výboru. Že do takového rozhodnutí neb opatření konkursního komisaře jest rekurs přípustný, je nepochybné. Není proto důvodu, aby byl vyloučen rekurs tam, kde konkursní komisař přímo rozhoduje nebo činí nějaké opatření v záležitostech vyhrazených jinak věřitelskému výboru, ba jest pak přípustnost rekursu tím spíše odůvodněna. Poněvadž rekursní soud nerozhodl věcně o rekursu, nemůže se nejvyšší soud zabývatí přezkumem právních názorů rekursního soudu, které se týkají hmotněprávního posouzení věci, a bylo se mu obmeziti pouze na otázku, zda rekurs jest přípustný nebo ne.

Čís. 15991.

Výměr ministerstva železnic, jímž nebyl vůbec přiznán osiřelým dětem nárok na sirotčí pensi podle § 13 stanov pensijního fondu československých státních drah (§ 9 zák. č. 2/1920 Sb. z. a n.), lze napadnouti pořadem práva žalobou, jež není vázána lhůtou § 2 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n.

Nárok na sirotčí pensi podle § 13 stanov pensijního fondu československých státních drah a § 9 zák. č. 2/1920 Sb. z. a n. mají jen úplně osiřelé nezaopatřené děti, a to jen tehdy, nezanechal-li jejich zemřelý otec vdovy, třebas i z pozdějšího manželství, která požívá po něm vdovské pense.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, R I 309/37.)

Srv. rozh. č. 15128 Sb. n. s.

V žalobě, zadané na soudě dne 18. února 1936, tvrdí žalobci: Výměrem ministerstva železnic ze dne 8. listopadu 1935, č. j. 54967 pres. 3/1935, intimovaným ředitelstvím státních drah v P. pod č. 1/1179-A-35 ze dne 18. listopadu 1935 a doručeným podle razítka doručovacího poštovního úřadu ne dříve než 26. listopadu 1935, bylo stanoveno, že žalobcům nepatří nárok na sirotčí pensi, ježto, dokud jejich nevlastní matka pobírá vdovskou pensi, nelze je co do nároku na zaopatřovací platy posuzovati jako úplné sirotky s nárokem na sirotčí pensi. § 12, odst. 2, stanov pensijního fondu československých státních drah, vydaných výnosem ministerstva železnic č. 38566-27, jest v odporu s § 9, odst. 1, a čl. VI. zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n., podle kterýchžto zákonných předpisů a norem dalších, zejména i podle občanského zákoníka, přísluší žalobcům jako úplným sirotkům sirotčí pense po jejich zemřelém otci bez zřetele na to, zda snad jejich nevlastní matka požívá vdovské pense. Žalobci skutečně nemají ani vlastního otce, ani vlastní matky, otec jim zemřel dne 21. května 1935, matka již dne 26. dubna 1928. Vdovská pense činí 12.750 Kč ročně. Podle stanov pensijního fondu československých státních drah činí sirotčí pense